

Насрѣща му, исправена до стѣната, стоеше голѣма и съвсѣмъ нова икона. Господи! каква икона бѣше това! Сѣкашъ не материаленъ образъ бѣше, а живъ духъ, таинствено нѣкакво видѣние . . .

Иконата бѣше на Исуса Христа. Тя бѣше голѣма, една отъ ония икони, които се поставятъ отлѣво и отдѣсно на царскитѣ двери. Такава икона попъ Стефанъ виждаше за първи пѣтъ. Тѣй, както бѣше изписана, тя бѣше пълно отклонение отъ всички правила и образци на византийската живопись. Исусъ не седѣше на тронъ въ това царствено величие, както ще седи въ деня на славата си. Не бѣше и тѣй, както го прѣдставятъ други — обкръженъ отъ облаци, или пѣкъ срѣдъ тежкия и безжизненъ пейзажъ на Иудейската пустиня. Въ иконата, която гледаше попъ Стефанъ, се виждаше съвсѣмъ друго. Два главни тона прѣобладаваха тука, двѣ голѣми петна прѣди всичко: едно синьо и едно жълто. Виждаше се най-напрѣдъ високо и пространно небе, което се снишаваше въ мѣтна, бѣлѣзникава и прашна омара на горещъ лѣтенъ день. И послѣ — една безкрайна жълта равнина подъ това небе, равнина отъ узрѣли, готови за жетва ниви. Изъ тия ниви вървѣше Исусъ. Около него се разстила и го обкръжава златно море, губи се и се топи въ мъглявитѣ далечини на хоризонта. Но самата фигура на Исуса е голѣма и близо. Ясно се виждатъ приплетенитѣ стѣбла и класове, които закриватъ донѣкъ нозѣтъ му. Изъ житата блещатъ алени макове и синя метличина. Исусъ остава все пакъ високо надъ повърхността на нивитѣ. Дрехитѣ му иматъ типичнитѣ си бои — червено и синьо, фигурата се познава, лицето е сжщото. Но нѣма и капка слѣда отъ това невѣзмутимо спокойствие, недостѣпно и дори строго, нѣма и тая прѣфинена красота, както е въ общоприетитѣ икони. Дрехитѣ сж безъ блѣсъкъ, безъ драпировка, потъмнѣли и прашни, лицето е слабо, загорѣло отъ слѣнцето, за-